

være naturligt, at man skal ulejlige de paagældende Forsikringsfolk flere Gange, ligesom jeg ikke kan forstaa, at det at give Udkast til et Lovforslag skulde foranledige en saadan gentagen Henvendelse. Efter min Mening maa det netop være det, man har de sagkyndige til i Kommissionen: at være forhaanden med Oplysninger. Derfor mener jeg ogsaa, at Sagen laa helt anderledes, hvis der ikke var nedsat en saadan Kommission, hvor de private Interesser var saa stærkt interesserede, som Tilfældet er her. Hvis det var Ministeriet, som kom og sagde: vi ønsker at overveje Spørgsmaalet om en Lov paa dette Omraade, og da vi ikke selv er tilstrækkelig sagkyndige, vil vi have Materiale indhentet, saa vilde jeg ikke finde det nær saa betænkeligt, som naar Ministeriet gaar den Vej at nedsætte en Kommission til at udarbejde et Lovforslag, indsætter en Række Forsikringsfolk som Medlemmer af Kommissionen med den Motivering, at det er nødvendigt at have praktiske Folk der, og derefter kommer og kræver, at der til Brug for denne Kommission skal paalægges de private Forsikringselskaber en Pligt til i ubegrænset Omfang — for det maa jeg stadig hævde, det er — at give Oplysninger.

Nu spurgte den højtærede Handelsminister om, hvad det er for Interesser, det konservative Folkeparti varetager i denne Sag; det forstod han ikke. Jeg forstod den højtærede Handelsministers Udtalelse saaledes, at han ikke mente, man kunde pege paa bestemte Personer og sige: den og den har anket derimod, og hvis dette er rigtigt, skal jeg ikke udtale mig nærmere derom, fordi jeg ikke synes, det egner sig til Debat her, hvilke Personer der har følt deres Interesser krænket. Men jeg skal gerne sige den højtærede Handelsminister, hvad det er for Interesser, vi mener at være kaldet til at varetage her. Det er en principiel Interesse. Vi mener, at overfor den herskende Tendens til at lade det offentlige gribe mere og mere ind paa Omraader, der tidligere betragtedes som private — for Forsikringsfolks Vedkommende vil jeg som et meget praktisk Eksempel nævne deres Reassuranceforbindelser, som jo er deres Hemmeligheder —, er der Grund til at kræve saa meget Værn, som kan opnaas derigennem, at de, der faar denne Ret til Indgriben, skal være uinteresserede paa det paagældende Omraade. Det er den principielle Interesse, vi ønsker at varetage i denne Sag. Der er sikkert adskillige i

vort Samfund, som deler denne Betragtning, og jeg tror i og for sig ogsaa, at der indenfor det Parti, den højtærede Handelsminister tilhører, vil kunne findes Folk, der mener, at det er en naturlig Betragtning, og som ikke vil være med til at afvise det Krav om Objektivitet paa dette Omraade, som vi her har villet hævde.

Den ærede Ordfører for Flertallet (M. C. Jensen) talte noget om, at jeg skulde have udtalt, at der var personlige Interesser hos de paagældende Mennesker, og han sagde i den Anledning, at det kun var saglige Interesser, der havde foranlediget, at man krævede disse Oplysninger. Jeg har ikke sagt noget som helst om personlige Interesser i denne Forbindelse, jeg har sagt, at de Forretningsfolk, der her er Tale om, og som sad i denne Kommission, til Brug for hvilken man vilde skaffe disse Oplysninger, havde personlige Interesser paa de samme Omraader; det er netop Kernen i Sagen, at de Folk, man skaffer disse Oplysninger, er Konkurrenter, interesserede i samme Branche; det er vor Indvending mod denne Sag.

Handelsministeren (Tyge Rothe): Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Green) sagde, at han havde forstaaet min Udtalelse saaledes, at jeg erkendte, at den enstemmige Indstilling fra Kommissionen ikke dækkede over Enighed indenfor Kommissionen. Det beror paa en Misforstaaelse; jeg sagde, at det var mig bekendt, at der paa et vist Tidspunkt havde været delte Meninger om dette Spørgsmaal, men at man var endt med Enighed, og dette maatte jeg forstaa saaledes, at de Betæneligheder, der oprindelig var næret, var fjernet, og at der stod en enig Kommission bag den enstemmige Indstilling.

Det ærede Medlem kom saa ind paa, at jeg maaske kunde have opnaaet Tilslutning fra konservativ Side og være sluppet for det Kompromis, jeg var indgaaet paa med Hensyn til Bestemmelsen om, at Materialet skulde bearbejdes af Det statistiske Departement. Jeg er godt klar over, at jeg maaske kunde have opnaaet det. Der var Tale om to Begrænsninger, en Begrænsning af Retten til at begære disse Oplysninger og en Begrænsning af den Maade, hvorpaa Materialet skulde behandles; herimellem havde jeg Valget, og jeg valgte da selvfølgelig det, som for mig betød den heldigste Løsning af Spørgsmaalet, for at man overhovedet kunde faa Lovforslaget gennemført. Jeg mente derfor at